

- Влезте!

Войникът и оторва път да мине.

На стълбището я пресреща млад офицер.

- Тук ли е генералът?

- Не. Аз съм натоварен да ви настаня.

Ирина тръгва след него с куфарчето в ръка.

Офицерът я възвежда в кабинета на Борис, сега преобрасен

в ^вспалня.

- Генералът, ще се прибере довечера.

- Благодаря.

Офицерът напуска.

Ирина се оглежда.

Всичко около нея и се струва чуждо.

Тя оставя куфарчето върху леглото и напуща стаята.

X

И отново върви по оживените улици...

Влиза в една кооперация.

Искачва стълбите.

Звъни пред един апартамент.

Никои не отговаря.

Тя натиска ръчката и вратата се отваря.

Чува се пиянски смях.

Ирина влиза в салона.

Пред нея се разкрива злобеца картина.

Костов лежи мъртав на дивана.

На пода, в сред куп от празни буталки се търкаля
Виктор Ефимич и идиотски се смее.

Ирина гледа невъзмутимо няколко мига. След това се
обръща и излиза от апартамента.